

İNSANLIĞIN SAVAŞI

Siperdeyim on gündür, unuttum nedir uyku;

Küçük bir zerresiyim, koca bir destandı bu.

Dayanamaz hiç kimse bu açlık, susuzluğa;

Baktıkça şu hilale can geliyordu cana.

Bir saniye susmaz mı? Her kurşun acı çığlık.

İnsan yığınları ki hepsi darmadağınık.

Sağıma dönüyorum, cansız yatar kardaşım;

Soluma bakıyorum, çürümüş can yoldaşım.

Birikiyor içimde sonu gelmez bir aman,

“Önce vatan!” diyor damarımdan akan kan.

Kaldırıp silahımı sıkıyorum düşmana;

Kan verir, can veririz giremezler vatana.

“Su!” diye yalvarıyor kulak verdim bir sese,

Mataramı fırlattım kurşun sıktığım yere.

Düşmanlık değildir de insanlıktır mayamız

Aç, düşmanımız olsa ekmeği paylaşırız.

Ötede bir şarapnel parçalıyor toprağı,

Ciğerimi yakıyor bir askerin çığlığı.

Osman Çavuş olmalı, dağılmış her bir yanı;

Bırakmıyor tetiği can çekişen parmağı.

O anda anladım ki bu imanı yenemez,

Yedi cihan gelse de bu Boğaz'ı geçemez.